

ham. Og Herren kaldte ham afsides, ind i Templet, og bød ham her i et Syn at forkynde Straffens Dom over det ulydige Folk. — — Den Fortælling har jeg siden ofte tænkt paa. Jeg synes, den er som et Spejl for mit eget Liv. Jeg føler det nu . . . ogsaa mig har Gud længe forgæves kaldt paa. Ogsaa mig har han med sin tugtende Haand maattet fravriste Alt, . . . Alt, indtil nu min sidste Tilflugt, før jeg fik Mod til fuldt at forstaa ham.“

„Hvad siger du?“

„Ja, Betty, nu er ogsaa jeg hjemløs her i Verden som en Maage paa Havet. Det var det, jeg vilde fortælle dig. Jeg har ingen Hustru mere, intet Hjem. Jeg er ene nu med mine Smaa.“

Strikketøjet var gledet ned fra Bettys Skød. Hun holdt Hænderne foldede foran Brystet og saa paa Broderen med et skrækslagent Blik.

„Og det er . . . Kaldelsen, siger du?“

Emanuel nikkede.

„Ja, jeg føler det. Gud har krævet mig nu. Og jeg giver mit Liv i hans Haand.“

De sad et Øjeblik tavse. Betty bøjede Hovedet og sænkede Hænderne i sit Skød; — nu, da hun havde faaet Visheden, faldt hun kraftsløs sammen. Men heller ikke Emanuel formaaede